

Utrpení osamělého poutníka

V ulicích panovalo ticho, tma a mráz, zledovatělé chodníky, pokryté tenkou vrstvou čerstvého sněhu, se leskly ve svitu pouličního osvětlení, domy se ztrácely v oparu smogové mlhy a z nebe se sem tam snesla osamělá vložka. Chodníky i cesty v periferiích zely prázdnotou, byl to přesně ten čas, kdy jedni šli už spát, protože bylo pozdě, a druzí ještě nevstali, protože bylo brzo. Další zimní noc se zvolna chýlila ke konci a skoro to vypadalo, že skončí stejně jako ty předešlé.

A pak...

Z neosvětleného místa spoře osvětleného parku se vynořila postava. Tajemná shrbená postava v černém ošacení s černou kapucou přes hlavu.

Tvář měla skrytou a šla tak nějak zvláště, jako by se kymácela ve větru, přestože kolem žádný vítr nefoukal; krok měla nejistý a působila vyčerpaně. A čas od času se ohlédla, jako by se něčeho obávala. Jako by jí byl někdo nebo něco v patách.

Náhle se zastavila, mírně se předklonila a skryla tvář v dlaních. Snad jí přepadla nějaká děsivá představa, snad ve své mysli nahlédla někam, kam nahlédnout neměla. Chvíli si něco tlumeně mumlala, jako by se snažila zlou představu zahnat. Pak se napřímila, spustila ruce podél těla a udělala toporný krok. Znovu se dala do pohybu a odhodlaně zamířila po písčité cestě na druhý konec parku.

Nic kolem jako by neexistovalo. Jen cesta před ní a ona sama. Tajemná postava bez tváře.

Poutník na pokraji sil, potácející se mátožně uprostřed království ledu a mrazu.

Muž v černém.

Muž, který požil.

A přebral.

Podnapilec...

Nutno však zmínit, že se jednalo o podnapilce více než kultivovaného – nepraktikoval defekaci okázale uprostřed náměstí, ba ani diskrétně v podloubí, nemaloval po zdech či výkladních skříních pohlavní orgány nesmyvatelnými barvami, a dokonce ani nevyřvával oplzlosti

se záměrem vyvolat veřejné pohoršení, jak už to tak osoby pod záštitou alkoholu a rouškou noci obvykle dělávají. A taky nehlučil, nevandalil a nevedl podnapilecký monolog, prostě se jen mlčky a ukázněně ubíral vstříc vyhrátému domovu. Podnapilec introvert; sám se svými myšlenkami, sám se svými představami.

Dovrávoral asi do poloviny parku, když tu se to stalo znovu.

Chvatně si stáhl z tváře šálu, hrábl do kapsy, vytrhl z ní papírový sáček a přiložil si ho k ústům. V první chvíli to vypadalo, že se v noci uprostřed prázdného parku nesmyslně snaží vyzvracet do pytlíku, on do něho však nezvracel, ale dýchal, a to rychlostí hodnou právě doběhnuvšího sprintera.

Chvíli vytržštěnýma očima sledoval, jak se sáček nafukuje a zase vyfukuje, frekvence se však snižovala a snižovala, až jej nakonec mohl odendat a vrátit do kapsy.

„Dost, pro dnešek stačilo,“ zavrčel unaveně a promnul si oči.

Ta děsivá představa k němu obvykle přicházela uprostřed snů, poslední dobou mu však čas od času vyvstala přímo před očima za bílého dne. Někdy se vynořovala mlhavě a plíživě, jako když se poodhrne závoj, jindy náhle, zřetelně a s takovou intenzitou, že přivodila dočasnou paralýzu. To se však naštěstí nestávalo často.

Ulehčeně si vydechl a nitro mu zaplavil pocit úlevy. Po takhle silném ataku měl obvykle nějakou dobu klid; bylo velice pravděpodobné, že pro dnešek už má s náhlými zjeveními splněno.

Krok za krokem postupně dovrával až na konec parku, kde mu ze strastiplné pouti zbývalo už jen zdolat poslední překážku v podobě krátkého strmého schodiště. To mohlo při množství požitého alkoholu a ledového povlaku zmíněného schodová představovat jistý problém, s tím si však v tuhle chvíli hlavu nijak zvlášť nelámal. Vyskytl se totiž problém podstatně aktuálnější, a to ten, že míra objemu tekutiny požitě v rámci degustace pivního moku právě dosáhla maximální hranice, kterou je pan Měchýř ochoten tolerovat.

Kousek od schodiště se zastavil, krátce se rozhlédl a pak se nejistým krokem přesunul pod nejbližší vzrostlý jehličnan, kde mohutným proudem zlatého deště počastoval štřapatý kus drnu, jenž byl součástí soustavy rozsáhlého zatravněného drnoví.

Záhy však zjistil, že se vůbec nejedná o drn uprostřed travnatého drnoví, ale o spadlé ptačí hnízdo, a to ptačí hnízdo ne ledajaké, leč oby-

dlené. V drnoví to totiž hlasitě zašustilo a okamžik poté z něj s jakýmsi afektovaným vykuknutím vyrazil jeho jediný obyvatel – stará kavka, věrna svému hnízdišti i ve chvílích nejtěžších.

Kavka panicky zaplácala křídly a zmateně popoběhla do bezpečné vzdálenosti, kde znehybněla v poloze zmoklé slépký, upírajíc vyčítavý pohled střídavě na zlotřilého rabiáta a na svou haciendu s plovoucí podlahou.

Za strážlivá by se ve zmíněném rabiátovi nejspíš z leknutí krve nedorazil, takto však jen vypouil překvapeně oči a chvíli setrával v očekávání, až myšlenka s popisem události dorazí na místo vyhodnocení. Nepřemýšlel nad tím, co je to za podivného zástupce ptačí říše sesnovavšího své obydlí na takovém místě, prostě na kavku zíral jako na zjevení, kolébaje se přitom střídavě dopředu a dozadu. Nakonec na ni namířil ukazovák a drsně pronesl: „Poslyš, ty jeden vráno, nejsi můj kámoš, tak si na něj nehraj.“

Poté udělal krok zpátky, aby trapný incident zakončil důstojným odchodem, když tu si náhle všiml, že se v hnízdě cosi zalesklo. Ztěžka se sehnul, hmátl do vytopeného hnízda pro lesknoucí se objekt a nakonec udělal několik kroků zpět, aby pohlédl na svůj nález ve svitu pouliční lampy. V ruce držel zvláštní stříbrný prsten – široký kroužek, ze kterého vystupovaly po celém obvodu jakési dvojboule, připomínající ze všeho nejvíce vypasená pozadí. Jedno vedle druhého, bok po boku.

„To si děláš prdel,“ zabručel překvapeně. Nasadil si prsten na prostředník, zálibně si prohlédl, jak vypadá na natažené ruce, a poté zvolna dovrávoral zpět k vrcholu schodiště.

„Vaše prdeličenstvo,“ obrátil se ještě k šokované kavce a vyšvihl jí hlubokou rádoby elegantní poklonu.

Při neméně elegantním obratu zpět ke schodišti mu však podjela noha a provedl skluz s výkopem do výšky, za níž by se ne jeden varetní umělec nemusel stydět. Dál už vzaly události rychlý spád. Upadl na záda, narazil si kostrč, sklouzl z chodníku na schody, které následně sjel odshora až dolů po zadní části těla, zatočil se dokolečka, sjel z krátkého kopce hojně pokrytého zledovatělým sněhem a nakonec se zastavil obkročmo o sloupek zábradlí při vrcholu dalšího schodiště.

Z důvodů, které není třeba rozvádět, vyjekl ve výši natolik závrtné, že by se za ni pro změnu nemusel stydět ne jeden operní maestro, a pak se všechno kolem zatočilo a jeho mysl pohltila temnota.